"Nu te închina până nu ştii cine este sfântul!"
(Proverb românesc)

credinţă
iubire
speranţă

LUMEA SATELOR

ANUL II,
Nr. 16
februarie
1996

4 pag. - 200 lei

PUBLICAŢIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ŞI GÂNDESC

PĂDUREA TINEREŢII NOASTRE

În acest pământ, răscolit o jumătate de veac de nebunie ateist-comunistă, udat cu lacrimi şi cu sânge şi presărat cu osemintele atâtor generaţii de tineri, ajung acum atât de felurite seminţe. Unele provin de la cazacii crescuţi de veacuri pe aceste plaiuri, altele sunt aduse de vânturi de la răsărit şi apus. Oameni de toate felurile, cu gânduri bune sau ascunse, cu dragoste sau intenţii criminale, seamănă seminţe după "comoara inimii lor".

Cele mai multe vor răsări şi vor creşte şi, cum se întâmplă mai totdeauna, spre mirarea şi durerea multora, buruienile vor creşte repede, de se pare că vor acoperi totul.

Vânturi molatece, lascive, umede vor îndemna la creşteri tropicale, buiace, fără sens şi fără ţel, dar tot atât de repede boli necunoscute şi lăcuste, vor devora tot ce nu a crescut sănătos.

Arşiţa verii va seca firele ce nu vor avea rădăcină adâncă. Bruma şi îngheţul vor topi tot ce nu are tărie şi rezistenţă.

Vor rămâne pe loc tot ce a crescut după firea pământului şi vremurilor, în care ne-a îngăduit Dumnezeu să trăim. Va rămâne tot ce a crescut cu răbdare şi înţelepciune, cu credinţă, speranţă şi mai ales cu dragoste. Aceste lăstare vor alcătui în viitor pădurea tinereţii creştine româneşti.

În haosul moral şi material în care trăieşte tineretul românesc, haos întreţinut de mediile de informare, se cristalizează unele organizaţii, ce doresc să trăiască pe coordonatele creştine şi naţionale. Sunt puţine şi firave şi pe deasupra bătute de toate vânturile potrivnice. Care din ele vor fi viabile? Cele ce vor şti să se adapteze mai bine vremurilor în care trăim, cele ce vor intui mai bine comandamentele de viitor ale neamului nostru. Asta pe o parte. Altă condiţie este ca să aibă forţa interioară de a se dezvolta, pentru că toate organizaţiile cresc, stagnează sau mor din pricina vredniciei sau nevredniciei indivizilor care le compun.

Care este datoria celor de pe margine? Puterea ar trebui să le ceară un singur lucru: să respecte cu stricteţe legile statului, fără a pune stavile, în cale, căci aşa cum s-a dovedit în istorie, piedicile în faţa credinţelor şi ideilor sunt zadarnice.

Duşmanii, desigur, vor trebui să-i atace, căci de-aceea sunt duşmani. O pădure care nu-i bătută de vânt se înăbuşeşte în aer stătut. Prietenii vor trebui să-i ajute, să-i certe, dar să se ferească să-i dădăcească. O pădure nu poate creşte cu araci de susţinere.

Apoi fiecare organizaţie să alerge pe culoarul ei, fără să se ocupe prea mult de culoarele vecine. Cine aleargă cu ochii la vecini, se va împiedica şi va cădea. Şi mai grav ar fi ca alergând, din invidie sau neînţelegere, să arunci cu bolovani în calea vecinilor tăi. Căci cele mai dureroase răni, ce se vindecă greu, sunt cele cauzate de fraţii tăi.

Mergând fiecare pe calea lui, vremea va alege ce-i al ei: Ce va fi de la oameni se va risipi, cum s-au risipit atâtea, dar ce va fi de la Dumnezeu va creşte şi va da rod. Să nu ne trezim că ne-am împotrivit unei păduri ce creşte cu voia lui Dumnezeu, în spiritul neamului nostru.

Ion GAVRILĂ OGORANU

Dicționarul LEGII 18/1991

Din start, Legea 18/1991, prin limitarea dreptului de proprietate la max. 10 ha. teren arabil echivalent, pune bazele lichidării vechilor proprietari de pământ, rămaşi la nivel de max. 50 ha. teren arabil şi netezeşte drumul noilor proprietari, care pot cumpăra 100 ha. teren arabil (art. 46 din Legea 18/1991). Cu siguranță, cei care vor putea să cumpere 100 ha., nu vor fi nici vechii țărani şi nici vechii boieri.

Atribuirea dreptului de proprietate numai pentru terenurile ce se află în patrimoniul C.A.P., reduce în mod simțitor suprafața efectivă acordată țăranului. Pentru diferența de teren, țăranul capătă titlul "*nobil*" de acționar la IAS. De asemenea, legea prevede la art. 10 alin. 5, ca stabilirea dreptului de proprietate să se facă în termen de 90 de zile de la data publicării legii, termen care nu putea fi realizat. Nu precizează data desființării C.A.P.-ului, care, pentru asigurarea procesului de producție, putea fi aleasă numai în intervalul noiembrie - februarie. Totodată desființarea C.A.P.-ului trebuia condiționată de finalizarea proiectului de parcelare pe proprietari, pe zonele delimitate pe planul de situație al comunelor. Legea nu stabileşte responsabilități pentru specialiştii de la comune şi județe şi nici sancțiuni pentru nerespectarea legii.

Totuşi, legea fondului funciar a constituit marea speranță a țăranilor cu proprietăți mici, mijlocii şi a celor fără de pământ, cu toate ambiguitățile şi lipsurile ce o împovărează. Ea ar fi trebuit să asigure privatizarea agriculturii într-un timp foarte scurt. Condiția ce se impunea, consta în respectarea literei Legii 18/1991 şi a hotărârilor emise de guvern. Dar nu a fost să fie aşa.

Simpla parcurgere a acțiunilor întreprinse de guvernele existente după apariția Legii 18/1991, scoate în evidență, următoarele:

- guvernul Roman, reuşeşte să întocmească şi să publice la 04.03.1991 Regulamentul privind modul de aplicare a legii, care s-a aprobat prin H.G.131/1991. Regulamentul prevede suficient de clar, modul în care se aplică legea şi etapele ce trebuiesc parcurse pentru atribuirea terenurilor celor în drept. Scurta perioadă a existenței guvernării Roman, sept. 1991, nu poate fi caracterizată decât ca o perioadă de pregătire a documentelor necesare punerii în posesie a proprietarilor.

- guvernul Stolojan, sept. 1991 - sept. 1992, fără a avea o preocupare deosebită pentru privatizarea agriculturii, reuşeşte să îmbunătățească Regulamentul de aplicare a Legii 18/1991 prin H.G.46/1992; H.G.728/1992 şi H.G.730/1992. În această perioadă, comisiile comunale, cu o pregătire submediocră, dominate de primari, încep să interpreteze legea şi să nu respecte etapele de aplicare a legii, prevăzute în Regulament. Se atribuie terenurile după bunul plac al primarilor.

Odată cu alegerile din sept. 1992, *schimbarea stăpânilor aduce bucurie hrăpăreților*, care sesizează că noii guvernanți sunt preocupați de a arăta cu degetul către cei dinaintea lor, pentru toate relele prezente, fără a face o analiză a situației din agricultură.

În această situație, comisiile comunale, sub directa oblăduire a comisiilor județene, încep hărțuirea țăranilor prin schimbarea amplasamentelor, fărâmițarea terenurilor cu sol mai roditor, folosirea terenurilor ce trebuia trecute în proprietatea privată a statului, în interesul lor, încălcând grav legea şi hotărârile guvernamenale.

Valul de procese înregistrate la tribunalele județene, sesizările făcute la prefecturi, guvern, ministerul agriculturii, procentul scăzut al eliberării titlurilor de proprietate, nu impresionează noul guvern. Urmare a cererilor şi sesizărilor făcute pentru abuzurile primarilor, replica cel mai des folosită de guvern şi prefecturi este: *V-ați ales primar, descurcați-vă!...*

Pentru a-şi acoperi abuzurile comise prin nerespectarea legii şi hotărârilor guvernamentale, primarii, unii prefecți şi chiar unii inspectori guvernamentali, lansează o ofensivă directă chiar asupra prevederilor Legii 18/1991 şi a hotărârilor guvernamentale, cu justificări năstruşnice, astfel:

- Legea 18/1991 art.8, prevede că: stabilirea dreptului de proprietate privată, se face, prin *reconstituirea* dreptului de proprietate, iar în art.13, alin.2 din lege, se prevede că: "atribuirea terenurilor se face, în zona colinară, *de regulă*, pe vechiul amplasament, iar în zonele de câmpie, pe sole stabilite de comisie şi nu neapărat pe vechile amplasamente...". Se vede clar că legiutorul stabileşte un criteriu esențial în atribuirea dreptului de proprietate şi anume "*reconstituirea*" care înseamnă refacerea întregului acolo unde s-a produs infracțiunea, deci pe vechiul amplasament. Totodată, în zona colinară, unde varietatea calității solului şi investițiile necesare pentru plantarea viței de vie, pomi fructiferi, etc., impun păstrarea vechiului amplasament. Legiuitorul foloseşte locuțiunea adverbială *de regulă*, tocmai pentru a arăta că, atunci când *vechiul amplasament* este ocupat de canale, stații de pompare, clădiri, etc., se poate face o *excepție de la regulă* şi se pot atribui loturi din terenurile rămase disponibile.

Setea puterii de a decide, în interesul propriu, face ca primarii, unii prefecți şi chiar unii inspectori guvernamentali, să se năpustească asupra criteriului stabilit de lege: *reconstituirea* şi asupra locuțiunii adverbiale: *de regulă*. Motivația adusă de cei ce nu vor să respecte legea, precum că: modificarea hotarelor, modificarea geometriei parcelelor, ar face imposibilă păstrarea *vechiului amplasament*, nu poate fi acceptată. Aceste lucrări organizatorice nu pot modifica suprafețele existente. Lucrările de irigații, canale, stații de pompare, etc., ocupă un procent prea mic din suprafața arabilă pentru a constitui un impediment în acordarea vechiului amplasament.

Atacuri la adresa criteriului de atribuire a terenurilor: *reconstituirea*, şi asupra locuțiunii adverbiale: *de regulă*, au fost exprimate şi de Dl. prefect POSTELNICU ROMEO jud. Vrancea în luna feb.1993, Dl. inspector guvernamental MOROIANU, în luna feb.1993, Dl. senator NEAGU, în cadrul unei emisiuni T.V.R. program 2, în 1995 şi chiar de Dl. Prim-Ministru VĂCĂROIU, pe data de 28.11.1993 în interviul dat la T.V.R.

Încurajați de asemenea declarații, primarii continuă şi în anii 1993, 1994 şi 1995, atribuirea terenurilor după *bunul plac*.

Art.34 din regulamentul aprobat prin H.G.131/1991, prevede că: pe baza documentațiilor înaintate de comisiile comunale, după validarea acestora de către comisiile județene, se va emite *titlul de proprietate* conform model nr.27.

Această etapă, foarte importantă în aplicarea corectă a Legii 18/1991 şi prevăzută în regulament nu a fost realizată.

Motivarea în care se susține că: *titlul de proprietate* nu poate fi întocmit deoarece nu există datele necesare completării pag.2 a titlului nu poate sta în picioare. Instrucțiunile prevăzute în art.34 din regulament cer să se completeze numai datele generale din pag.1 a titlului de proprietate, date ce se găsesc în anexele 1-20. Titlul se cere a fi semnat de reprezentanții județului pe pag.1. După punerea în posesie, ca urmare a întocmirii PROCESULUI-VERBAL DE PUNERE ÎN POSESIE conform H.G.728/1992, pag.3 ANEXĂ, se pot trece datele necesare pentru pag.2 a *titlului de proprietate*.

Trebuie menționat că PROCESUL-VERBAL DE PUNERE ÎN POSESIE reprezintă documentul cel mai important al acestei acțiuni de privatizare a sectorului agricol. Conform H.G.728/1992 pag.3 ANEXA, acest document trebuie să cuprindă toate elementele necesare titlului de proprietate pag.2: (dimensiunea parcelelor, coordonatele colțurilor parcelelor, vecinătăți, suprafata parcelelor, etc.) şi să fie însoțit de schițe la scară mare ale tarlalelor sau parcelelor care au făcut obiectul împărțirii suprafeței (denumiri, nr. tarla sau parcelă, suprafețe, numele proprietarului, scară, etc.).

De asemenea, conform prevederilor art.36 din regulament, punerea în posesie se face în prezența fiecărui proprietar.

Titlul de proprietate, completat numai pe pag.1, semnat de oficialii județului, serveşte reprezentanților O.C.O.T. şi a Direcțiilor agricole, din comisiile comunale, pentru delimitarea zonelor şi parcelarea pe proprietari a zonelor, aşa cum prevede art.35 din REGULAMENT şi după aceasta se face punerea în posesie conform art.26 din Legea 18/1991 şi a art.36 din REGULAMENT.

Aceste etape şi modul în care se întocmesc documentele pe fiecare etapă, sunt clar redate în H.G.728/1992, pag.3 ANEXA.

- Art.17 din Legea 18/1991 prevede că, după atribuirea terenurilor celor prevăzuți la art.18 alin.1 şi 3, terenurile rămase neatribuite, trec în domeniul privat al Statului şi pot fi date persoanelor interesate, prin închiriere. Practic, aceste terenuri nu au fost închiriate şi au rămas nelucrate.

Pentru a ocoli prevederile Legii 18/1991 şi a REGULAMENTULUI, se inventează o serie de documente fără bază legală. Aşa sunt ADEVERINȚELE în care se trec datele din tabelul general afişat la primării, dar fără a avea indicată zona în care se găseşte terenul. S-au emis *procese-verbale de punere în posesie*, fără a respecta H.G.728/1992. Aceste documente sunt semnate de o COMISIE DE ÎMPROPRIETĂRIRE, denumire ce nu se regăseşte în lege sau în hotărârile guvernamentale.

Regretabil este şi faptul că Dl. Preşedinte ILIESCU a cerut ca ADEVERINȚELE să fie declarate *titluri juridice*, în secvența filmată pentru emisiunea Viața Satului din data de 06.03.1994. De asemenea Dl. ministru al agriculturii, OANCEA, a cerut, în emisiunea Viața Satului din 14.03.1994, ca acestor adeverințe să li se acorde caracterul de *act normativ*. Simplu ca *Bună ziua*! Nu contează că nu se respectă legea şi că în aceste ADEVERINȚE se includ multe abuzuri. Esențial, după părerea guvernanților, este să se raporteze *sarcina îndeplinită*, deci emiterea tuturor titlurilor de proprietate. Această practică moştenită de la vechiul P.C.R., se reflectă şi în gândirea Dlui SOLCANU, care, în cadrul conferinței județene PDRS de la Iaşi, afirmă, că unul din pericolele existente îl reprezintă "*nostalgicii întinselor moşii*", fără a preciza că aceşti nostalgici sunt creeații de partidul de guvernământ prin menținerea art.46 din Legea 18/1991, respectiv dreptul de a cumpăra 100 ha. teren arabil, şi nu *vechii boieri*, care de fapt nu mai există.

Cu toate că nici în forma sa prezentă Legea 18/1991 nu a fost respectată, după ce nu s-au asigurat condițiile alcătuirii unor puternice gospodării țărăneşti, după ce s-au fărâmițat şi loturile atribuite, după ce s-au distrus parcurile de utilaje ale C.A.P., apologeții vremii lansează critici asupra situației actuale, declarând că nu se poate dezvolta marea cultură agricolă. Nimeni nu contestă avantajele culturilor pe suprafețe mari, dar *cine se fac vinovați de starea de fapt*? Țăranii sau guvernanții?

Strigătele pentru dreptate exprimate de țărani prin cererile trimise la nivel de guvern şi prefecturi, sute de mii de procese intentate la tribunalele județene, au rămas în bună parte nerezolvate.

Astăzi, îngrijorarea țăranilor creşte şi mai mult, când în parlamentul țării se discută legea "cadastrului social", lege care va statua datele înscrise în titlurile de proprietate, titluri care nu respectă criteriul de bază stabilit prin Legea 18/1991, respectiv, reconstituirea pe vechiul amplasament al dreptului de proprietate. Întrebarea care se pune este CINE POATE SĂRI ÎN AJUTORUL ACESTOR OAMENI CARE REPREZINTĂ TALPA ȚĂRII?

ing. Ionel CURCA

BASARABIA ŞI BUCOVINA

- PĂMÂNTURI ROMÂNEŞTI ÎNSTRĂINATE -

BUCOVINA

- câteva repere istorice -

Bucovina este întinderea de pământ românesc dinspre Carpaţi, Ceremuş şi până la Nistru a Ţării de Sus, cum se mai cheamă această parte a Moldovei ce se învecinează cu Ardealul, Maramureşul, Pocuţia Galitiană şi părţile dinspre Miazăzi ale Regatului Poloniei de odinioară. În cuprinsul său se află ţinuturile Dornelor şi Câmpulungului, ale Sucevei şi Rădăuţilor, ale Siretului, Storojineţului, şi Cernăuţilor. Meleagurile acestea sunt de o neasemuită frumuseţe, binecuvântate şi dăruite de Dumnezeu cu privelişti de o asemenea încântare şi cu bogăţii cum rar se mai întâlnesc prin alte părţi.

Prin poienele falnicilor codrii ai Bucovinei de altădată, prin văile cu ape limpezi şi repede curgătoare hălăduiau în voie zimbrii legendelor de începuturi ale Ţării Moldovei, vieţuitoare carpatine ce au rămas să dăinuiască peste veacuri, simbol de măreţie şi statornicie, în stema domnească.

Dar, din nefericire, acest colţ de rai al Ţării Moldovei a avut trista soartă a înstrăinării, cu aproape 40 de ani înaintea Basarabiei.

Împărăţia Austriei stăpânea Ardealul şi Maramureşul încă de la 1699. Atât ţării Rusiei cât şi împăraţii Austriei năzuiau să-şi întindă stăpânirile peste întregimea Principatelor Române.

În urma unui război purtat între Rusia şi Turcia pe parcursul anilor 1768-1774, cele două mari împărăţii au încheiat pacea de la Kuciuk-Kainargi (localitate aflată în Bulgaria de astăzi), pace prin care Rusia îşi impune "tutoratul", un fel de control asupra Moldovei şi Ţării Româneşti. Un an mai târziu, la 5 mai 1775, Împărăţiile Turciei şi Austriei încheie o înţelegere prin care Turcia cedează Austriei Bucovina, drept răsplată pentru ajutorul primit în războiul recent încheiat cu ruşii.

În acest mod, ţinuturile încărcate de atâta glorie şi legendă ale Bucovinei, cu cetatea de Scaun domnesc şi arhieresc a Sucevei, cu Mănăstirea Putnei ce-i este lăcaş de veşnică odihnă viteazului domn Ştefan cel Mare, împreună cu mulţime de alte sfinte lăcaşuri de închinăciune, au ajuns sub stăpânirea Curţii Imperiale de la Viena.

Biserica Mânăstirii PUTNA

Această răpire a Bucovinei s-a făcut fără război, prin şiretenia diplomaţilor austrieci care au mituit pe mai marii dregători turci de la Constantinopol, cumpărând în acelaşi timp şi pe câţiva dintre marii dregători şi boieri pământeni. Nici domnul Moldovei din vremea aceea, Grigore al III-lea Ghica nu a rămas în afara încurcăturilor şi a intrigilor în care au fost adânc implicate şi amestecate şi autorităţile ruseşti care plănuiau de multă vreme să pună stăpânire pe pământurile româneşti. Vor reuşi prima oară, nu peste multă vreme, la 1812, când răpiră Basarabia. Domnul moldovean Grigore al III-lea Ghica a plătit cu viaţa încrederea în promisiunile ruseşti, fiind ucis în 1777, la Iaşi, din poruncă împărătească turcească.

În aşa chip şi în astfel de împrejurări a fost desprinsă de Moldova partea ei cea mai încărcată de istorie glorioasă şi de binecuvântarea podoabelor şi a darurilor dumnezeieşti. Victimele uneltirii străine, la care se vor fi adăugat nepriceperea şi slăbiciunea cârmuitorilor băştinaşi au dus la înstrăinarea de aproape un veac şi jumătate a Bucovinei.

Stăpânirea austriacă a încurajat venirea şi aşezarea în acest ţinut românesc a multor neamuri străine (ruteni, ucraineni, polonezi, ceangăi, germani, evrei) aşa de mulţi încât, peste un veac de la desprinderea Bucovinei de Moldova, românii erau ameninţaţi să fie depăşiţi numeric de venetici.

Prin 1780, în vremea în care la Viena era împărat al Austriei Iosif al II-lea iar Sankt Petersburg domnea împărăteasa Ecaterina a II-a a Rusiei, cele două capete încoronate plănuiseră cucerirea Împărăţiei Turciei, scop în care s-au şi întâlnit la Moghilev în Ucraina de astăzi. Cu acelaşi prilej, cei doi împăraţi făcuseră planuri în vederea constituirii unui Regat al Daciei sub "ocrotire" rusească, cu graniţă de Răsărit pe Nistru iar cu hotarul de Apus pe Olt, incluzând întrânsul cea mai mare parte a Moldovei şi Ţării Româneşti. Pe tron ar fi urmat să fie instalat Grigori Potemkin favoritul ţarinei Rusiei. Planurile nu s-au înfăptuit; nu s-a născut nici Regatul Daciei şi nu a fost împărţită nici Împărăţia Turciei între celelalte două, cea a Rusiei şi cea a Austriei.

În veacul trecut, când a avut loc reorganizarea Imperiului Habsburgic, devenit la 1876 Imperiul Austro-Ungar, Bucovina a fost singura provincie românească înglobată Austriei împreună cu Galiţia. Celelalte ţinuturi româneşti - Ardealul, Banatul, Crişana şi Maramureşul - rămăseseră provincii aparţinând de Ungaria.

Când s-a făcut România Mare, la 1918, Bucovina a fost cea de a doua provincie românească unită la 28 noiembrie cu Regatul României din care a făcut parte în întregimea ei până în iunie 1940. Atunci, în urma Ultimatului sovietic, partea de Nord a Bucovinei, adică judeţele Cernăuţi şi Storojineţ precum şi o parte din judeţul Rădăuţi au împărtăşit soarta Basarabiei şi a Ţinutului Herţei.

Eliberată în 1941 de către Armata Regală Română participantă la Cruciada împotriva bolşevismului, Bucovina de Nord este reocupată de Armata Roşie sovietică în 1944 şi reanexată la Ucraina, în cadrul U.R.S.S. Nici astăzi, soarta românilor bucovineni, basarabeni şi maramureşeni ce trăiesc sub stăpânire ucraineană nu este deloc de invidiat. Ameninţaţi cu deznaţionalizarea şi asimilarea, umiliţi şi desconsideraţi de către autorităţile statului ca şi de populaţia majoritară slavă, consângenii noştri din Bucovina de Nord au grabnică şi mare nevoie de ajutorul fraţilor din Patria Mamă.

Ion TĂUTUL

ÎNDRUMAR POLITIC

FERIȚI-VĂ DE PROFEȚI MINCINOȘI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.

MATEI 7; 15

II. SEPTEMBRIE 1992

BĂTĂLII PIERDUTE

CONSTITUȚIA ILIESCU

La 21 Noiembrie 1991, deputații și senatorii care alcătuiau Adunarea Constituantă și-au spus cuvântul asupra noii Constituții a României. Și cum la alegerile din Mai 1990, Frontul Salvării Naționale avându-l în frunte pe președintele Ion Iliescu, câștigase alegerile, nu a surprins pe nimeni votul aprobator al majorității "*aleșilor națiunii*". Din cei 510 deputați și senatori, 414 au votat pentru Constituție și numai 96 s-au pronunțat împotriva ei.

Zorul cu care Ion Iliescu a ținut să se voteze o nouă constituție se explică prin teama sa și a tovarășilor săi comuniști de restaurarea monarhiei.

Așa cum își reamintesc oamenii în vârstă și cum pot să afle și cei tineri, citind istoria adevărată a epocii comuniste, la 30 Decembrie 1947, în plină ocupație sovietică, Gheorghe Gheorghiu-Dej, conducătorul Partidului Comunist și Petru Groza, primul ministru al guvernului instalat de sovietici la 6 Martie 1945, l-au forțat pe Regele Mihai I, monarhul legitim al țării, să semneze actul de abdicare. Prin această acțiune criminală se punea capăt existenței monarhiei constituționale, instituția fundamentală a țării, sub a cărei conducere au fost înfăptuite cele două mari împliniri din istoria modernă a României: **Independența** și **România Mare**.

Constituția votată în Noiembrie 1991 deschidea calea menținerii la putere a comuniștilor care, în vâltoarea evenimentelor din Decembrie '89, după ce l-au asasinat pe Nicolae Ceaușescu, s-au instalat în locul lui la conducerea țării. Pentru a putea însă folosi această cale trebuiau îndeplinite două condiții: **realegerea lui Ion Iliescu în funcția de președinte al României și câștigarea alegerilor parlamentare**.

Realegerea lui Ion Iliescu ca președinte însemna garanția menținerii comuniștilor în toate funcțiile de conducere ale statului. Cât privește câștigarea alegerilor parlamentare, această reușită garanta atât posibilitatea adoptării numai a acelor legi care asigurau menținerea și protejarea instituțiilor comuniste, cât și dreptul de a forma un guvern care să vegheze ca legile comunsite să fie aplicate întocmai. În același timp, acest guvern avea datoria să împiedice a fi trași la răspundere, pentru faptele lor, atât cei vinovați de crime și fărădelegi săvârșite în cei 45 de ani de dictatură comunistă, cât și cei cu mâinile pătate de sângele celor uciși în zilele așa zisei "*revoluții*" din Decembrie '89.

Pentru comuniști, alegerile din 1992 s-au dovedit mai greu de câștigat decât cele din 1990. Între timp, o bună parte din populația țării a reușit să se elibereze de frica de autorități și a înțeles că atâta vreme cât țara va fi guvernată de comuniști există puține speranțe pentru o schimbare în bine. În această situație, Ion Iliescu și comuniștii din jurul său, au făcut apel la metode mai rafinate și mai perfide pentru a păcăli încă o dată populația. Și din păcate au reușit, chiar dacă victoria comuniștilor la alegerile din 1992 nu au avut amploarea celei din 1990.

PUII PARTIDULUI COMUNIST

O primă mișcare tactică făcută de comuniști a fost înființarea mai multor partide politice desprinse din Partidul Comunist. În felul acesta Ion Iliescu arunca praf în ochii Occidentului, arătând că în România funcționează pluralismul politic și democrația, dar uita să spună că noile partide politice nu sunt altceva decât măști în spatele cărora se ascundea, pentru a supraviețui, Partidul Comunist. În același timp, el reușea să înșele și populația țării, încă nematurizată plolitic, oferindu-i, ca la o tarabă, partide pentru gustul fiecăruia.

Trunchiul principal al Partidului Comunist a devenit **Partidul Democrației Sociale din România** (PDSR). Acest partid avea în fruntea sa elita comunistă, pregătită în această direcție la înaltele școli comuniste din țară și de la Moscova, oameni cu cugetul încărcat de povara responsabilității pentru tot răul din perioada dictaturii comuniste.

Pentru cei care nu voiau să se rupă, nici măcar de formă, de vechiul comunism a fost înființat **Partidul Socialist al Muncii** (PSM), condus de două figuri odioase: tov. Ilie Verdeț, fost prim-ministru al lui Nicolae Ceaușescu și poetul Adrian Păunescu, nerușinatul cântăreț de la curtea fostului dictator.

În Ardeal, după ce a fost stârnită, în mod artificial, teama de "*pericolul maghiar*", a apărut **Partidul de Uniune Națională Română** (PUNR), avându-l conducător pe activistul comunist Ghe. Funar. Rolul atribuit acestui partid era să întrețină printr-un fals naționalism discordia între români și unguri, abătându-se astfel de la adevărata primejdie care amenință existența neamului românesc: **imperialismul rusesc**. O manevră în care se pare că președintele Ion Iliescu este implicat direct prin legăturile sale tainice cu Moscova, legături asupra cărora plutește încă o ceață deasă.

Pentru a canaliza pornirile naționaliste ale celor care înțelegeau naționalismul ca un comunism național, a fost creat **Partidul România Mare** (PRM), condus de poetul de la curtea soților Ceaușescu, C. Vadim Tudor. Membrii acestui partid erau recrutați din foștii securiști și politruci din armată care, pentru a-și justifica faptele, pretindeau că luptătorii anticomuniști ar fi fost "*bandiți*" și ei, ca adevărați "*patrioți*", i-au urmărit, recurgând chiar la asasinat pentru "*binele țării*".

Și în sfârșit, ultimul pui al Partidului Comunist a fost **Partidul Democrat Agrar din România** (PDAR). Cadrele acestui partid care pretindea că apără interesele țărănimii erau recrutate, în cea mai mare parte, din rândul foștilor vătafi și colhozurilor, agronomii, brigadierii, contabilii, magazionerii, într-un cuvânt lipitorile care exploatau munca colectiviștilor.

FEREASTRA MINCIUNILOR

Pentru a-i determina pe alegători să voteze cele cinci partide comuniste menționate mai sus, Puterea a folosit din plin televiziunea ca mijloc de propagandă.

Propaganda comunistă prin televiziune s-a adresat, cu precădere, locuitorilor satelor. Dacă la orașe, partidele de opoziție, grupate în **Convenția Democratică** puteau să-și prezinte intențiile și programul prin unele ziare, la țară, ziarele Opoziției nu reușeau să pătrundă. Puterea comunistă avea grijă ca glasul Opoziției să nu se audă la țară, astfel ca singurul mijloc de informație politică pentru țărani era televizorul. O fereastră prin care comuniștii puteau pătrunde, nestingheriți, în casele oamenilor spre a-și revărsa propaganda ticăloasă. Ei încercau ca prin promisiuni lipsite de temei să-i determine pe telespectatori să-i voteze și, în același timp, prin calomnii la adresa conducătorilor Opoziției, să-i îndeparteze de cei care, întradevăr, doreau binele țării.

REPETIȚIA GENERALĂ DIN MAI

În ciuda risipei de mijloace de propagandă, comuniștii nu au fost siguri dacă minciunile lor și-au făcut efectul dorit. Ca urmare, pentru a fi siguri că nu vor pierde pârghiile de conducere a statului, Președinția, Parlamentul și Guvernul, ei au organizat o repetiție generală a alegerilor, programând mai întâi alegerile de primari și consilieri comunali, orășenești și județeni. Având rezultatele acestor alegeri, pe care le-au lăsat să se desfășoare liber, puteau să-și dea seama unde le era primejduită situația și, mai ales, cum trebuiau să intervină acolo unde poporul nu-i voia.

Cu ajutorul rezultatelor de la alegerile locale, strategii comuniști ai procesului electoral au stabilit direcțiile în care urmau să-și concentreze eforturile, unde să pună accentul pe propagandă, dar mai ales unde să intervină falsificând rezultatele. Și cum falsificarea rezultatelor alegerilor constituie o veche practică a regimurilor comuniste, această operație murdară a fost pusă la punct, cu meticulozitate de profesioniști din cadrul Securității pe care guvernarea Ion Iliescu i-a păstrat și ocrotit pentru situații grele, așa cum se anunțau a fi alegerile prezidențiale și parlamentare din Septembrie.

SUCCESUL COMUNIST DIN SEPTEMBRIE

La alegerile prezidențiale și parlamentare din Septembrie 1992, partidele comunsite au reușit, din nou, să înfrângă Opoziția, reprezentată de Convenția Democratică. Nu a mai fost o înfrângere de proporțiile celei din Mai 1990, dar comuniștii au reușit să-l mențină pe Ion Iliescu președinte al țării, să aibă o majoritate confortabilă atât în Camera Deputaților cât și în Senat și să formeze un guvern de culoare roșie. Prin această victorie aveau asigurată guvernarea pentru o perioadă de încă patru ani. Răstimp pe care l-au folosit din plin pentru a-și consolida puterea în așteptarea alegerilor din acest an, pe care ar dori să le câștige, ca și pe cele precedente. În ce măsură vor reuși, este greu de spus. Totul depinde de cât de hotărât este poporul român de a-i înlătura de la putere pe cei care au adus țara pe marginea prăpastiei în cei șase ani de când o guvernează.

Să nu se uite însă că speranța comuniștilor de a obține o nouă victorie electorală se bazează pe sprijinul care-l așteaptă de la țărănime. Ar fi păcat ca acest calcul să se adeverească. Țăranii trebuie să înțeleagă că viitorul lor, al statului românesc și al țării depinde de hotărârea cu care anul acesta, în Septembrie vor spune un NU categoric comunismului.

Gabriel CONSTANTINESCU

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacțional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - șef; Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu, Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
Ligia BANEA - secretar de redacție
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L Printing Company